

הנדון:

ג'ו מקיארתי המציא שיטה של גונסטריזם פרלמנטרי. עתה נמצאו לו תלמידים בישראל.

חינוך-מאק

ניצוג החסונות הפרלמנטריות כדי להתייחס
 חמק מכל בירור מישפטי.
 שולית זכותם של המואשמים לעמוד ליד
 מישפט הוגן, והפיכת כל תהליכי המישפט לז
 חוכא ואיטולוא.
 ניפנוף בניירות חסרי ערך, ושימוש ב
 תחבונות דומות, כדי לעשות רושם על התמי
 מים.
 יצירת גל של היסטוריה ציבורית, ש
 אפשר לרכב עליו אל הפירסומת, ההשפעה
 והשילטון.
 אין זו רק שיטה מנוולת. זוהי שיטה החותרת תחת
 יסודות המישטר הדמוקרטי, לא פחות מאשר חתירה
 פאשיסטית או קומוניסטית.
 כי הדמוקרטיה פירושה, קודם כל, שילטון החוק.
 ואילו המקיארתיזם מהווה את שלילת החוק.

התיקשות העזו לפרסם את דבריהם של המעטים האמיר
 צים, שגיננוהו כל העת.
הפנאטי, שהכריזו נכנעו לו עד לאיתו רגע,
 העזו לדון כמעשיו וקיבלו החלטות גינוי רשמיות.
 מקיארתי נשבר. זה היה לפני 25 שנים. היו דרושות
 לארצות-הברית לפחות 20 שנים כדי להחלים מן ההרס
 הפנימי, המדיני והרוחני, שהוא זרע. רק פרשת-וטרנייט
 סתירה, סוף-סוף, את האווירה.

יש לחזור ולספר את הסיפור המפחיד. כי בינתיים
 קם דור שלא ידע את ג'ו.
 ג'ו ("ג'ו") מקיארתי היה הסנטור הצוער של מדינת
 ויסקונסין בארצות-הברית. הוא לא בלט במיוחד. בין
 עמיתיו, שלא חיבבוהו במיוחד, נודע כאדם בינוני, שאפתן,
 אך בדרך כלל בעל דעות ליברליות.
 הדבר קרה לפני 29 שנים בדיוק, בפברואר 1950.
 הסנטור ג'ו ריימונד מקיארתי הוזמן לשאת נאום
 שיגרת באסיפה של המפלגה הרפובליקאית באחת הערים
 הלא-כליכך חשובות. הסנטור לא ידע על מה לדבר. הוא
 הכין לו שלושה נושאים — ביטוח סוציאלי, שיכון וריגול
 קומוניסטי. הוא רצה לדבר על השיכון, אך יו"ר הסניף
 המקומי של המפלגה העדיף את הנושא השלישי.
ג'ו מקיארתי לא ידע דבר על הריגול ה
 סובייטי. הוא התייעץ עם חברי-קונאטי. לבסוף
 השתמש בתחבולה פשוטה: **בשעת הנאום שלף**
 מכיסו גליון-נייר, ניפנף בו באוויר והכריז:
"אני מחזיק בידו רשימה של 205 קומוניסטים
בעלי כרטיסי-חבר במפלגה, העובדים כמושרד-
החוקי בווישנגטון!"
 איש לא ראה מעולם את גליון-הנייר. קרוב לוודאי
 שהיה ריק.

הסנטור ג'ו מקיארתי, המופיע בתמונה כצייד-כותרות
 חסר-מצפון, מאמר זה (שנכתב ערב ההתנקשות בעורכי
 העיתון), נראה כיום אקטואלי כמו ביום כתיבתו.

הוא הורס את בניין המישפט, וחוזר אל
 מישפטי-הליניץ' — מישפטי-דיניץ' מודרני, בממד
 דים ארציים, כשעיקר-התלייה עומד במרכז אולם
 הפרלמנט.

ה שבוע עמדתי על דוכן-הנאומים של הכנסת וכיניתי
 חברי-כנסת מסויים בשם "מקיארתי קטן".
 לא היתה זו פליטת-פה.

מזה זמן רב טופל אותו חברי-כנסת האשמות על ימין
 ועל שמאל, מפנף בניירות כלשהם, זורק סביבו שמות
 של אזרחים וחיילים — כל זה בכנסת, תוך ניצול חסינותו
 המוחלטת ותוך התחמקות מכל בירור מישפטי.
 אזרחים הגונים, שהמולה זו בילבלה אותם, פנו אלי
 השבוע בשאלות כנות: האם אין האיש משרת מטרה
 טובה? האם אינו מקדש מילחמה על הפשע המאורגן?
 האם אינו עוזר לחשוף את הפושעים? האם אין הוא עושה,
 בעצם, מה ששבויעו זה עושה מאז ומתמיד?
שאלות אלה נובעות מאי-הכנה כנה של מחות
התופעה. הבה ונבדוק אותן אחת-אחת.

ב מדינת-החוק, אין הגנת-החוק ניתנת רק לאנשים
 הנעלים מעל לכל חשד. להיפך: טיבה של מדינת
 (המשך בעמוד 44)

גיבור הפחד
 זוהי הכותרת למאמר שבו
 תיאר העולם הזה (842) לפני
 עשרים וחמש שנים, בדצמבר 1953, את שיטותיו של

מקיארתי עצמו לא האריך ימים. הוא הפך שיכור
 כרוני, גרוטאה אנושית, ונפטר.

אך הוא השיג מידה מסוימת של אדמותיות.
 שמו הפך מושג כמאה שפות מסביב לכדור
 הארץ. "האנציקלופדיה בריטניקה" מגדירה את
 המושג כך: "האשמות ללא הוכחות".

מ זה זה "מקיארתיזם"?
 רוב האנשים, המשתמשים כיום במושג זה, אינם
 מבינים את משמעותו האמיתית.
 נדמה להם שהוא שם-תואר לדמגוג ימני, ואולי פאי
 שיסטי. אך זוהי טעות. מקיארתי עלה על הגל הלאומני
 רק במקרה. הוא יכול היה לרכב בנקל גם על גל
 סוציאליסטי, קומוניסטי או דתי, אילו היה קיים כזה
 באותו רגע.

ייחודו של מקיארתי לא היה בתוכן,
 אלא בשיטתו. ה"מקיארתיזם" הוא טכניקה
 פוליטית.

טכניקה זו כוללת את המרכיבים הבאים:
 העלאת האשמות סיטוניות נגד בני-אדם,
 שאינם יכולים להתגונן.

ה ימים היו ימי מצוקה נפשית לארצות-הברית.
 שיכרון-הניצחון, שהציף את אמריקה בתום מלחמת
 העולם השנייה, שכך, לפתע נוכח העם האמריקאי לדעת
 כי הוא נחל כישלונות בעולם, סין הכבירה עברה זה
 עתה למחנה הקומוניסטי, והדבר גרם הלם עמוק בארצות-
 הברית. לאנשים פשוטים היה רק הסבר אחד: קיימת
 מזימה קומוניסטית עולמית אפלה, ויש לה שלוחה גם
 בצמרת ארצות-הברית.

להפתעתו של מקיארתי, עוררה התחבולה הפשוטה
 שלו באותו נאום סנסציה כבירה. הוא עלה לכותרות
 הראשיות. צייד-קומוניסטים בכל רחבי היבשת העלו אותו
 על גס. בן-לילה הפך גיבור לאומי. הסנטור הממולה הבין
 שעלה, במקרה, על גל לאומי. הוא החליט לרכב עליו.
 מאותו יום הפך ג'ו מקיארתי כוח. מנאום
 לנאום, מתופעה לחופעה, הכתיב לכל המדינה
 את סיגנונו. הוא ניצל את מעמדו כיו"ר של
 ועדה בלתי-חשובה בפנאט, החל עורך בשמה
 חקירות פומביות. שני עוזריו העיקריים היו
 צעירים יהודיים, כשם כהן ושיין.

מקיארתי הצליח ליצור פאניקה לאומית (או לנצל
 פאניקה שהיתה קיימת בלארה-כז). מתחת לכל שולחן
 כתיבה נתגלה כוגד קומוניסטי. פקידים-ממשלה בכירים
 האשמו בהבל-פיו. וספרים ואמנים הוקעו בסיטונות. עלים
 הסרטים נהרסו. ה"מקיארתיזם" שטף את ארצות-הברית
 והרס כל חלקה טובה במערכות המימשל הרווח שלה.
 כמו שהמגיפה השחורה רוקנה בשעתה את ערי אירופה,
 ג'ו מקיארתי חגג את ניצחונו. הוא ניצל
 עד תום את חסונותו הפרלמנטריות. די היה ב
 פסוק אחד מפיו בוועדת-הפנאט, כדי לשבור
 כל אדם בארצות-הברית, לדון בכל שהיה. הוא
 הטיל את חתיתו על הנשיא, מישרדיה-ממשלה,
 שני בתי הקונגרס, האוניברסיטאות, העיתונים,
 הוליווד. הטלוויזיה עקבה אחריו כל צעד מי
 צעדיו, הרדיו קלט כל מילה מפיו. הוא היה
 כלי-כוח.

גדולי האמנים היגרו. רבים התאבדו. כל האחרים
 התפלשו בעפר לרגליו.

אז עשה את המישנה הקטלני (עבורו). בשיכרון
 הניצחון החל תוקף את אלופי הצבא. אלה החזירו
 מילחמת שער.
כאחת משיבויות הוועדה שלו, כאשר חקר
מקיארתי כהנאה סאדיסטית ארוף טפוחים ו
 החשיד אותו כחשודת שונים, קם סניגורו הי
 מוכיב של הנגדי, ועניני עשרות מיווני צופר
 הטלוויזיה קרא, בקול חנוק מדמעות, משהו
 כמו: "אדוני, אתה אינך הגון!"
 באותו רגע, כמו במטה קסמים, נשבר קיסמו של מקי-
 קארתי. הפאניקה הלפה. דעת-הקהל פנתה נגדו. כליר